

50 Năm Trước và 50 Năm Sau

Phương Ánh

50 năm trước, ai cũng muốn có con để được hạnh phúc, được nối dõi tông đường... Bây giờ nhiều người sợ có con, bởi chỉ để bản thân được tự do bay nhảy và khỏi lo nuôi nấng, khỏi chăm sóc con mất thời gian.

50 năm trước, con cái kính trọng hiếu thảo với cha mẹ, vâng lời cha mẹ. Bây giờ cha mẹ phải tôn trọng và chiều theo ý con cái.

50 năm trước, ai cũng biết tất cả những người hàng xóm hay chuyện trò tâm sự, tối lửa tắt đèn có nhau, bà con xa không bằng láng giềng gần... Bây giờ chúng ta là những người xa lạ đối với những người hàng xóm và có khi cần phải đề phòng đủ thứ.

50 năm trước, dân làng đổ xô đến thành phố để tìm việc làm, để học hỏi cái văn minh, tiến bộ. Bây giờ người dân thị thành có lúc chạy trốn khỏi thành phố để tìm sự bình yên, tránh xô bồ, hỗn độn...

50 năm trước, người giàu giả vờ nghèo. Bây giờ người nghèo giả vờ giàu và mọi sinh hoạt của người nghèo có khi còn cao hơn người giàu, cho dù thiếu trước hụt sau...

50 năm trước, chỉ có một người làm việc để nuôi cả gia đình. Bây giờ tất cả đều phải làm việc để nuôi một đứa con có khi còn chưa đủ...

50 năm trước, mọi người thích học hành và đọc sách. Bây giờ mọi người thích cập nhật facebook và đọc tin nhắn trên Messenger, lậ Zalo vào hội nhóm để nói những điều bí mật...

50 năm trước chẳng ai dám mặc hở hang lộ liễu kêu gọi xác thân. Bây giờ cứ trưng selfies lên mạng, bày những hình ảnh đẹp nhất thế giới của mình, thích thú có những lời ngợi khen của bè bạn mà chẳng cần biết họ khen thật hay khen giả.

50 năm trước giữa đàn bà và đàn ông có một sự cách biệt, giữa vợ và chồng có một tình yêu và lễ giáo nhất định. Bây giờ thì gọi là bình đẳng và đàn bà làm những điều tùy ý thích khó coi, thậm chí còn mắng chửi...

50 năm trước là "Nhà Thương", Bác sĩ, Y tá... Chỉ cứu người bị thương và bị bệnh, không phân biệt, hỏi han hoàn cảnh... Bây giờ là Bệnh Viện. Khi nhập viện việc đầu tiên là BS hỏi Bảo hiểm y tế và bắt tạm ứng Viện phí...

50 năm trước "*Tiên học lễ hậu học văn*". Tôn sư trọng đạo. Thầy Cô chỉ việc dạy, học sinh chỉ việc lo học, sách vở không nhiều, không học phí, không chạy trường, chạy lớp, không rùm beng ngày nhà giáo quà cáp búi xua... Bây giờ mỗi năm cứ đến mùa khai giảng, mùa thi là học sinh, phụ huynh như ngồi trên đống lửa vì lệ phí học đường của con cái và lễ vật cúng thầy cô, con em không còn nao nức đến trường như ngày nào...

50 năm trước Chùa chiền là nơi thờ tự, là nơi trang nghiêm và được cho là linh thiêng, chỉ có tiếng tụng kinh, tiếng chuông, tiếng gõ mõ. Bây giờ Chùa chiền là nơi tổ chức kinh doanh thần thánh, bày ra nhiều lễ, nhiều hội để moi móc tiền bạc của bá tánh u mê...

Có phải như thế là đổi mới, văn minh, công bằng, tiến bộ và dân chủ?

Phương Ánh.